

WYROK

WIMIENIURZECZPOSPOLITEJPOLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kaliszu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Daniel Hudak

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Jolanta Konieczna

w obecności --

po rozpoznaniu w dniach: 12.06.2018 r., 13.09.2018r., 18.10.2018r., 15.11.2018r.

sprawy

1. Ł. O. (1) syna H. i G. z domu C.,

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 10 lutego 2018r w K. przy ul. (...) z lokalu gastronomicznym (...) zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki H. (...) wartości 1000 zł czym spowodował straty na szkodę K. W.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

II. w dniu 10 lutego 2018r w K. przy ul. (...) w lokalu gastronomicznym (...) dokonał umyślnego zniszczenia mienia w ten sposób, że rzucił szklanym wazonem w kierunku baru w wyniku czego zniszczył dwie lampy, kufle do piwa i szklanki do napoi czym spowodował straty o łącznej kwocie 1000 zł na szkodę K. W.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

III. w dniu 10 lutego 2018r w K. w lokalu gastronomicznym (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. G. (1) wszczęli awanturę z obsługą tego lokalu i z oczywiste błahego powodu, okazując rażące lekceważenie porządku prawnego wielokrotnie uderzając rękoma w różne części ciała dokonali pobicia pokrzywdzonego K. W. czym narazili go na wystąpienie skutku określonego w art. 157 par 1 kk i spowodowali obrażenia w postaci, stłuczenia prawego stawu skroniowego – żuchwowego, stłuczenia tkanek miękkich głowy, rany szarpanej wargi dolnej oraz stłuczenia łokcia prawego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na czas poniżej dni 7,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

2. D. G. (1) syna P. i A. z domu G.,

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 10 lutego 2018r w K. w lokalu gastronomicznym (...) działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. O. (1) wszczęli awanturę z obsługą tego lokalu i z oczywiste błahego powodu, okazując rażące lekceważenie porządku prawnego wielokrotnie uderzając rękoma w różne części ciała dokonali pobicia pokrzywdzonego K. W. czym narazili go na

wystąpienie skutku określonego w art. 157 par 1 kk i spowodowali obrażenia w postaci, stłuczenia prawego stawu skroniowego – żuchwowego, stłuczenia tkanek miękkich głowy, rany szarpanej wargi dolnej oraz stłuczenia łokcia prawego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na czas poniżej dni 7 przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 – ciu miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

1. oskarżonego Ł. O. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 278 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

2. oskarżonego Ł. O. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tą zmianą w jego opisie, iż wartość szkody wyniosła 957,51 złotych na skutek zniszczenia 2 lamp, kufli do piwa a także szyby, tj. wypełniającego dyspozycję art. 288§1 k.k. i za ten czyn na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

3. oskarżonego Ł. O. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. z art. 158§1 k.k. i art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 57a§1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 158 §1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i w zw. z art. 57a§1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

4. na podstawie art. 85§1 k.k. i art. 86§ 1 k.k. w miejsce orzeczonych z osobna wobec oskarżonego Ł. O. (1) kar pozbawienia wolności wymierza oskarżonemu łączna karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

5. na podstawie art. 69§1 i 2 k.k. i art. 70§ 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego Ł. O. (1) łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres lat 3 (trzech) tytułem próby,

6. na podstawie art. 73§1 k.k. oddaje oskarżonego Ł. O. (1) w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

7. na podstawie art.72§1 pkt 5 k.k. zobowiązuje oskarżonego Ł. O. (1) do powstrzymania się od nadużywania alkoholu,

8. oskarżonego D. G. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. z art. 158§1 k.k. i art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i w zw. z art. 57a§1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 158 §1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i w zw. z art. 57a§1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

9. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego Ł. O. (1) do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. W. kwoty 957,51 złotych;

10. na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonych kar, zalicza oskarżonym okres zatrzymania w sprawie i tak :

- Ł. O. (1) od dnia 10.02.2018 roku (godz. 18.45) do dnia 11.02.2018 roku (godz. 17.16) w wypadku zarządzenia kary warunkowo zawieszanej,

- D. G. (1) od dnia 10.02.2018 roku (godz. 21.00) do dnia 11.02.2018 roku (godz. 17.05),

11. zasądza solidarnie od oskarżonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. W. kwotę 1344 złotych tytułem poniesionych kosztów zastępstwa procesowego;

12. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. M. i adw. T. K. kwoty po 672 zł wraz z należnym podatkiem VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu.

13. zwalnia oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i obciąża nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt. II K 313/18

UZASADNIENIE

W dniu 10 lutego 2018 r. oskarżeni Ł. O. (1) i D. G. (1) weszli do lokalu gastronomicznego (...) w K., którego właścicielem jest pokrzywdzony K. W.. Wcześniej spożywali alkohol i znajdowali się w stanie nietrzeźwości. Oskarżeni zamówili posiłek, otrzymując „numerki”, które świadczyły o zapłaceniu za potrawę i uprawniały do jej odbioru. Gdy potrawa była gotowa i wydawana zamawiającym, oskarżony D. G. (1) nie chciał oddać „numerka”. Zaczęła się awantura z pracownicą lokalu P. K.. Do tej sprzeczki włączył się obecny tam K. W., który ostatecznie – wbrew woli oskarżonego zabrał numerki. Spowodowało to dalsze utarczki słowne między tymi mężczyznami i wtedy oskarżony G. uderzył pokrzywdzonego głową w twarz. Następnie już obaj oskarżeni zaczęli rękami uderzać K. W. po całym ciele, który próbował się bronić. Oskarżony Ł. O. (1) chwycił wówczas szklany wazon i rzucił w kierunku baru, niszcząc dwie lampy, kufle do piwa a także szyby. Łączna wartość strat wyniosła kwotę 957,51 zł na szkodę właściciela lokalu. Podczas zajścia pokrzywdzonemu wypadł z kieszeni telefon komórkowy marki H. (...) o wartości 1000 zł. Oskarżony Ł. O. (1) podniósł go z podłogi i zabrał, a następnie obaj wybiegli z lokalu. Została wezwana Policja i Pogotowie (...), które zabrała pokrzywdzonego do szpitala. W godzinach wieczornych oskarżeni zostali zatrzymani.

(**dowód** : protokół zawiadomienia k. 4-6, protokół oględzin k.13-14, 15, materiał zdjęciowy k. 14a, protokół zatrzymania osoby k. 18, 23, protokół badania stanu trzeźwości oskarżonych k. 20, 24 zeznania świadka K. W. k. 153-153v, 211, zeznania świadka P. K. k. 153v- 154, wyjaśnienia oskarżonego Ł. O. (1) k. 152v, 39-41, 84-85, wyjaśnienia oskarżonego D. G. (1) k. 152v- 153 , 47-49, 79-81, faktury k. 122-123, ,)

Na skutek pobicia przez oskarżonych K. W. doznał stłuczenia prawego stawu skroniowego - zuchwowego, stłuczenia tkanek miękkich głowy, rany szarpanej wargi dolnej oraz stłuczenia łokcia prawego. Obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na czas poniżej dni 7 (art. 157 § 2 k.k.) i naraziły pokrzywdzonego na wystąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 k.k.).

(**dowód:** opinia medyka sądowego k. 59)

Oskarżony Ł. O. (1) ma ukończone 30 lat, jest kawalerem, posiada dwójkę małoletnich dzieci w wieku 3 i 11 lat. Ma wykształcenie gimnazjalne, bez zawodu. Jest bezrobotnym, utrzymuje się z prac dorywczych osiągając dochód w kwocie ok.1200 zł miesięcznie. Nie posiada wartościowego majątku. Dotychczas niekarany za przestępstwa.

(**dowód:** dane osobowe k. 152v, dane o karalności k. 160, wywiad kuratora sądowego, k. 172-174.)

Oskarżony D. G. (1) ma ukończone 27 lat, jest kawalerem, posiada dwójkę małoletnich dzieci w wieku 1 roku i 3 miesiąc. Ma wykształcenie zawodowe, w zawodzie elektromechanik samochodowy. Zatrudniony na podstawie umowy na pół etatu z dochodem miesięcznym 1.000 zł netto. Nie posiada wartościowego majątku. Dotychczas wielokrotnie karany za przestępstwa.

(**dowód:** dane osobowe k. 152, dane o karalności k. 162, wywiad kuratora sądowego, k. 163-164.)

Oskarżony Ł. O. (1) przyznał się do zarzucanych mu czynów, wyraził skuczę i złożył wyjaśnienia. Podał w nich, iż wraz z kolegą D. G. (1) poszedł do baru gastronomicznego (...), gdzie zamówili dwa kebaby na wynos. Zapłacili i otrzymali „numerki” do odbioru jedzenia. Gdy mieli jej odebrać sprzedawca żądał oddania „numerka”, ale kolega G. nie chciał go oddać. Doszło do kłótni. D. G. (1) uderzył nagle mężczyznę , a później obaj zaczęli uderzać pokrzywdzonego. W wyniku szarpaniny oskarżony O. upadł. Gdy wstał wziął odruchowo wazon ze stoika i rzucił w kierunku barku. Zabrał też telefon komórkowy.

Oskarżony D. G. (1) przyznał się również do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia odnośnie wizyty z drugim oskarżonym w lokalu ZAHIR. Podniósł, że chodziło o numerki, który otrzymali przy zamawianiu jedzenia i którego nie chciał oddać. Był zdenerwowany na długi czas oczekiwania na realizację zamówienia. Doszło do wymiany wulgarnych słów i w pewnym momencie uderzył mężczyznę głową w twarz. Później włączył się kolega Ł. i bili właściciela lokalu. Kolega rzucił jeszcze wazonem w kierunku baru i zabrał telefon.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego Ł. O. (1) jak i wyjaśnieniom oskarżonego D. G. (1), gdyż wyjaśnienia te wzajemnie między sobą korelują, a także znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym a zwłaszcza w zeznaniach pokrzywdzonego. Wiarygodne zeznania złożyli świadkowie: K. W. i P. K., którzy w sposób logiczny i przekonujący przedstawili przebieg zdarzenia z udziałem oskarżonych. Zeznania świadków są spójne, wzajemnie się uzupełniają, tworząc logiczną całość. Sąd uznał za wiarygodne i w pełni przydatne wszystkie dokumenty zaliczone w poczet materiału dowodowego, gdyż zostały sporządzone przez stosowne podmioty w zakresie ich kompetencji, a nadto nie był kwestionowane przez strony.

Przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. polega na zaborze w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchowej. Natomiast występki z art. 288 § 1 k.k. polega na niszczeniu, uszkodzeniu lub czynieniu niezdatnym do użytku cudzej rzeczy. Przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. penalizuje zachowanie polegające na braniu udział w bójce lub pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1. Udział w bójce polega na starciu co najmniej 3 osób, w którym dochodzi do wzajemnego naruszania nietykalności cielesnej. Każdy z uczestników bójki występuje w roli napastnika i napadniętego. Z kolei pobicie polega na tym, dwie lub więcej osób dokonuje czynnej napaści na jedną lub więcej osób. Oskarżony Ł. O. (1) zabierając z lokalu ZAHIR telefon komórkowy należący do właściciela lokalu K. W. dopuścił się przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. Ten oskarżony również w czasie zajścia, rzucając szklanym wazonem w kierunku baru zniszczył mienie o wartości 957, 51 zł, co zostało udokumentowane. Takim działaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 288 § 1 k.k.

Oskarżony D. G. (1) działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym Ł. O. (1) uderzając wielokrotnie rękoma w różne części ciała pokrzywdzonego K. W. narazili go na wystąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 k.k. a spowodowali u niego obrażenia w postaci stłuczenia prawego stawu skroniowego - zuchwowego, stłuczenia tkanek miękkich głowy, rany szarpanej wargi dolnej oraz stłuczenia łokcia prawego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na czas poniżej dni 7 (art. 157 § 2 k.k.). W ten sposób oskarżeni popełnili zarzucany każdemu z nich czyn wypełniający dyspozycję z art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Powyższą kwalifikację należy jeszcze uzupełnić w przypadku oskarżonego D. G. o art. 64 § 1 k.k., gdyż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 – ciu miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne. Nadto czyn pobicia pokrzywdzonego (art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k.) trzeba uznać także jako występki o charakterze chuligańskim (art. 57a § 1 k.k.), gdyż polegał na umyślnym zamachu na zdrowie pokrzywdzonego, a oskarżeni działali publicznie z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego (art. 115 § 21 k.k.). Przestępstwa wyżej określone zostały popełnione przez oskarżonych umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonym winy, za bezprawne i karalne zachowanie. Stopień społecznej szkodliwości każdego z czynów należy ocenić jako wysoki. Sąd doszedł do takiego wniosku biorąc pod uwagę rodzaj i charakter naruszonych dóbr; działanie z błahego powodu, a przede wszystkim konsekwencje ich działania, w szczególności gdy chodzi o przestępstwo pobicia. Jako okoliczność obciążającą oskarżonego D. G. (1) Sąd potraktował dotychczasową jego karalność za przestępstwa i działanie w stanie nietrzeźwości. Okoliczność łagodząca to przyznanie się do winy i złożenie wyjaśnień.

W przypadku drugiego oskarżonego – Ł. O. (1) do okoliczności łagodzących zaliczono jego niekaralność, przyznanie się do winy ze złożeniem wyjaśnień a obciążających to znajdowanie się w stanie nietrzeźwości.

Mając powyższe na uwadze, kierując się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu Ł. O. (1) kary:

- za I. czyn aktu oskarżenia, tj. wypełniający dyspozycję art. 278 § 1 k.k. - 3 miesiące pozbawienia wolności,
- za II. czyn aktu oskarżenia, tj. wypełniający dyspozycję art. 288 § 1 k.k. - 3 miesiące pozbawienia wolności,

- za III. czyn aktu oskarżenia, tj. wypełniający dyspozycję art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 57a § 1 k.k. popełniony również przez oskarżonego D. G. (1), z tym że w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. - po 6 miesięcy pozbawienia wolności dla każdego z oskarżonych.

Sąd uznał, iż wymierzone kary pozbawienia wolności są adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów oraz wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonych celów zapobiegawczych i wychowawczych kar.

Oskarżony Ł. O. (2) popełnił dwa przestępstwa, za które wymierzono mu kary pozbawienia wolności (art. 85 § 1 k.k.). W sprawie zaistniały więc podstawy do orzeczenia kary łącznej w miejsce kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. Sąd wymierzył zatem oskarżonemu karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając wyżej wymienionemu karę łączną, Sąd kierował się przede wszystkim zawartością czasową popełnionych przestępstw (popełnionych jednego dnia) oraz tożsamością osoby pokrzywdzonego. Oskarżony Ł. O. (1) nie należy do osób zdemoralizowanych. W świetle prawa w momencie wyrokowania był osobą niekaraną. Jak wynika z treści wywiadu środowiskowego kuratora sądowego, prowadzi ustabilizowany tryb życia. Nie toczy się przeciwko niemu żadne inne postępowanie karne przed tutejszym sądem i co oczywiste żadne inne postępowanie wykonawcze. Sąd uznał, że w takiej sytuacji zasadnym rozstrzygnięciem będzie warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 3 lat (pkt 5 wyroku). Potraktowano jego zachowanie jako odstępstwo od teraźniejszej pozytywnej postawy co pozwoliło na uznanie, iż zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, upoważniający do zastosowania wobec niego tej instytucji. Okres próby pozwoli na zweryfikowanie zakładanej pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec niego. Dodatkowo Sąd na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego (pkt. 6 wyroku), który będzie czuwał nad prawidłowością przebiegu okresu próby. Zobowiązano go do powstrzymania się od nadużywania alkoholu (art. 72 § 1 pkt 5 k.k. – pkt 7 wyroku). Zarzucanych mu czynów dopuścił się bowiem znajdując się pod wpływem alkoholu. Poza tym tego oskarżonego Sąd zobowiązał na podstawie art. 46 § 1 k.k. do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 957,51 zł (pkt. 9 wyroku). W myśl postanowień zawartych w art. 57a§1 k.k. w przypadku skazywania za występki o charakterze chuligańskim, orzeczenie nawiązki ma charakter obligatoryjny, z tym zastrzeżeniem, że nie orzeka się jej, jeżeli sąd orzekł obowiązek naprawienia szkody, zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub nawiązkę na podstawie art. art. 46 k.k. Skoro więc w sprawie orzeczono już na rzecz pokrzywdzonego obowiązek naprawienia szkody, toteż zaniechano orzeczenia dodatkowo nawiązek na rzecz pokrzywdzonego. Według orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 15.01.2015 r. w sprawie IIIKK 335/14, w przypadku skazywania za występki o charakterze chuligańskim, orzeczenie nawiązki ma charakter obligatoryjny, z tym zastrzeżeniem, że nie orzeka się jej, jeżeli sąd orzekł obowiązek naprawienia szkody, zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub nawiązkę na podstawie art. 46 § 1 k.k. Nawiązka na podstawie art. 57a § 2 KK, co do zasady, orzekana jest na rzecz pokrzywdzonego. Jedynie w przypadku, gdy pokrzywdzony nie został ustalony, traci ona ów obligatoryjny charakter i jej orzeczenie przez Sąd staje się fakultatywne. Nawiązka wówczas może zostać orzeczona na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Dotychczasowa wielokrotna karalność oskarżonego D. G. (1), w tym na kary pozbawienia wolności, spowodowała to, iż nie było nawet podstaw formalnych podstaw, by wymierzoną mu karę pozbawienia wolności warunkowo zawiesić. Powołać należy przepis art. 69 § 1 k.k. według którego, sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Według zaś § 2, zawieszając wykonanie kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Natomiast § 4 tego przepisu stanowi, iż wobec sprawcy występkę o charakterze chuligańskim oraz sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach

Oskarżeni zostali zatrzymani w sprawie: Ł. O. (1) - w dniu 10 lutego 2018 r. (godz. 18.45) i zwolniony następnego dnia 11 lutego 2018 r. (godz. 17.16); D. G. (1) - w dniu 10 lutego 2018 r. (godz. 21.00) i zwolniony również następnego dnia 11 lutego 2018 r. (godz. 17.05). Z tego powodu na podstawie art. 63 § 1 k.k. okresy te jako rzeczywiste pozbawienie

wolności w sprawie należało zaliczyć na poczet wymierzonym im kar pozbawienia wolności (w przypadku Ł. O., gdy kara będzie zarządzona), przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności (pkt. 10 wyroku).

Koszty zastępstwa procesowego, które poniósł oskarżyciel posiłkowy zostały ustalone na podstawie § 11 ust. 2 pkt. 3, ust. 7 oraz § 17 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) – pkt 11 wyroku

O zwrocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokatów z urzędu należnych obrońcom z urzędu adw. J. M. i adw. T. K. orzeczono na podstawie § 17 ust. 2 pkt 3, § 20 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2016.1714). – pkt 12 wyroku

Oskarżeni nie uzyskują wysokich dochodów, ani nie posiadają wartościowego majątku. Mają na utrzymaniu małoletnie dzieci. Wobec tego Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił ich w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, gdyż ich uiszczenie byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację majątkową i wysokość dochodów.